

##*whatif*

17 Mar–20 Maj 2018

Hvad hvis vi kan bo og flyve uden at bruge fossile brændstoffer? Hvad hvis kunst kan udrydde fattigdom? Hvad hvis kunstneriske metoder kan bruges til at bevise overgreb på menneskeheden? Og hvad hvis dokumentarisme kan bruges til politisk oprør? Det er nogle af de store spørgsmål de deltagende kunstnere på gruppeudstillingen *#whatif* arbejder med.

Inspireret af den påvirkning sociale og politiske eksperimenter har haft på samfundet især i 1960-70'erne, præsenterer udstillingen *#whatif* en række kunstnere, der forsøger at ændre nutidens politiske strukturer og finde nye måder at forme vores samfund. Udstillingen er en del af CPH: DOX og præsenterer værker af en række toneangivende internationale kunstnere og dokumentarister: Larry Achiampong, Lara Baladi, Forensic Architecture, Marcus Lindeen, CATPC & Renzo Martens, Naeem Mohaiemen og Tomás Saraceno.

Hver kunstner har fået et udstillingsrum til deres projekt. CATPC & Renzo Martens forsøger i deres projekt at rette op på den økonomiske ulighed mellem den nordlige og sydlige halvkugle. Forensic Architecture bruger kunst og arkitektur til at efterforske forbrydelser mod menneskeheden. Lara Baladi bruger arkivering af materiale fra revolutionen på Tahrir Pladsen under Det Arabiske Forår som et redskab mod politisk undertrykkelse. Marcus Lindeen og Naeem Mohaiemen afslører begge nye sider af to sociale eksperimenter fra 1970'erne. Tomás Saraceno undersøger nye levemåder i det 'Aerocene' – en fremtid med økologisk bevidsthed og uden fossile brændstoffer. Larry Achiampong udforsker afrofuturisme og reflekterer over, hvordan man kan skabe fællesskab på det afrikanske kontinent.

Udstillingens titel med hashtagget *#whatif* bruges til at åbne en diskussion og en refleksion over den sociale og politiske udvikling i vores samtid. De sociale medier bliver brugt til at skabe sociale bevægelser og hashtags er blevet et velegnet redskab til at samle store grupper af mennesker, dele deres politiske overbevisninger og skabe forandring (*#BlackLivesMatter*, *#metoo*, *#Jan25*, *#Resist*).

Udstillingen er kurateret af Irene Campolmi og er produceret i samarbejde mellem CPH:DOX og Kunsthall Charlottenborg. Udstillingen er støttet af Det Obelske Familiefond, Den Svenske Ambassade, DEDI – Det Dansk-Egyptiske Dialoginstitut og Statens Kunstfond.

Forensic Architecture

Ground Truth, 2016

Multimedieinstallation, fotografier, tryk, video

#whatif: Hvad nu hvis kunsten kunne bidrage til juridisk retfærdighed?

Ground Truth er et igangværende projekt, som Forensic Architecture iværksatte i 2016 for at opsamle og fremføre historisk og juridisk bevismateriale angående de ulovliggjorte palæstinensiske beduin-bosættelser i det nordlige grænseområde af Negev/Naqab-ørkenen i Israel. De israelske myndigheder hævder, at der ikke var nogen fastboende beduinbefolkning i området forud for oprettelsen af staten Israel i 1948, men man kan se beduinbosættelser på luftfotografier, som Royal Air Force tog i 1945. I dag udviskes eksistensen af disse samfund på google Maps og luftfotos på grund af israelske tvangsforflytninger, statslige infrastrukturer og skovrejsning. Ground Truth kombinerer en samling fotos, der bygger på bidrag fra lokalsamfundet, med en 3DGiS-platform, der bruger både aktuelle og historiske billeder til at kortlægge beduinernes bosættelser og resterne efter dem. Denne første udgave af projektet fokuserer på al-Araqib, en beduinlandsby, der er blevet ødelagt mere end 125 gange i løbet af de seneste 70 år.

På udstillingen #whatif vises et stort luftfoto af Negev/Naqab-ørkenen i sammenhæng med Ground Truth, en 19 minutter lang film, der dokumenterer eksistensen af palæstinensiske beduinbosættelser i området gennem mundtlige vidnesbyrd og fotografisk dokumentation taget på landjorden; disse udstilles også. I samarbejde med Public Lab, Zochrot og lokale familier i al-Araqib har Forensic Architecture helt bogstaveligt skabt en 'civil' satellit. Ved hjælp af drager og balloner udstyret med simple kameraer har de i fællesskab og gennem flere ekspeditioner indsamlet billeder fra både luften og landjorden med henblik på at skaffe konkrete beviser for beduinbefolkningens løbende tilstedeværelse i området. Disse fotos, der vises i udstillingen, dokumenterer ikke blot hvordan dette folk er blevet fordrevet og deres land ødelagt, men også beduinfolkets fortsatte dagligdag og modstand.

Den anden film fokuserer på en specifik sag: et drab, der fandt sted i beduinlandsbyen Umm al-Hiran. Den 18. januar 2017 ankom politiet om morgenen for at destruere adskillige huse i landsbyen. En af stedets beboere, Yaqub Musa Abu al-Qi'an, blev skudt og dræbt i sin bil af israelsk politi, da han forsøgte at forlade landsbyen. Efter den første runde skud kolliderede hans bil med en gruppe politifolk, hvoraf én blev dræbt. Hændelsen blev til at begynde med beskrevet af de israelske myndigheder og politikere som en terrorhandling, men israelske aktivister, der samarbejder med Forensic Architecture, har efterfølgende erfaret, at Abu al-Qi'an mistede kontrollen over sit køretøj efter at være blevet skudt af politiet, og at han ikke havde til hensigt at ramme politiet. Filmen følger efterforskningen af skudepisoden og dens følger.

Forensic Architecture består af en gruppe arkitekter, kunstnere, formgivere og forskere, der har udviklet en ny praksis i forhold til det at efterforske politiske konflikter og krænkelse af menneskerettighederne. De bruger arkitektur og kunstneriske metoder

som et redskab, der kan være med til at fremskaffe nye beviser, med krydshenvisninger til en række andre kilder og materialer såsom nye medier, fjernregistrering, materialeanalyse, vidneudsagn og crowdsourcing.

Forskningsleder: Eyal Weizman. Projektkoordinator: Ariel Caine. Samarbejdspartnere: Debby Farber, Umar al-Ghubari (Zochrot); Nuri al-Uqbi; Aziz al-Turi; Sayakh al-Turi; Hagit Keysar (Public Lab); Princeton University Conflict Shoreline Course; Forensic Architecture MA (MAFA) på Center for Research Architecture, Goldsmiths.

Samarbejdsorganisationer: Zochrot, Public Lab, ActiveStills, Negev Coexistence Forum for Civil Equality (NCF), Association of Unrecognised Villages, Michael Sfard Law Office

CATPC (2014,CD)

I samarbejde med Institute for Human Activities (IHA), grundlagt af Renzo Martens (1973, NL)

The Art Collector, 2015

Jérémie Mabiala and Djonga Bismar (CATPC)

We Who Are Here And You Who Have Come, 2015

Emery Mohamba and Mbuku Kimpala (CATPC)

Self Portrait, 2014

Djonga Bismar (CATPC)

Installation, chokoladeskulpturer

#whatif: Hvad hvis kunst kan rette op på økonomisk ulighed?

De seks nyskabte chokoladeskulpturer gengiver menneskefigurer – et selvportræt og en fiktiv kunstsamler – og en personificering af et abstrakt koncept. Skulpturerne er kopier af originale værker skabt af Cercle d'Art des Travailleurs de Plantation Congolaise (CATPC – 'Congolesiske plantagearbejderes kunstsammenslutning'). CATPC er et Lusanga-baseret kollektiv, som arbejder i plantager, hvor der dyrkes kakao og palmeolie til det globale marked. Skulpturerne er 3D-scannede og støbt i chokolade i Europa for at blive vist på museer og solgt på gallerier verden over. Skulpturerne er et kontroversielt, men politisk markant, kunstnerisk projekt, hvor kunsten bruges til at afhjælpe verdens økonomiske uligheder.

Projektet udnytter den særlige prissætning af kunst, hvor skulpturer stiger i pris på kunstmarkedet jo oftere de udstilles på internationale museer og gallerier. Når en chokoladeskulptur sælges på en vesteuropæisk kunstinstitution, går overskuddet tilbage til CATPC og støtter dermed levestandarden for medlemmerne af det congolesiske kunstnersamfund. Projektet understreger, hvorledes både den økonomiske og kulturelle værdi af værket, i lighed med chokolade og kunst, afhænger af globale forskelle i markedslogik.

Siden 2016 har CATPC's udbredt sin kunstneriske produktion, som nu også omfatter performances, tegninger og videoer. Salget af kunstværker har skabt en indtjening på 150.000 €, hvilket har resulteret i en nettofortjeneste på 60.000 € til kooperativet. CATPC investerer hele overskuddet i køb af jord til etablering af eksperimentelle, fællesjede kakao- og palmeoliehaver. På denne måde forbliver overskuddet inden for fællesskabet og bruges til at finansiere den videre udvikling.

CATPC blev grundlagt i 2014 som en platform for plantagearbejdere og miljøaktivister. Projektets hovedformål er at forbedre den økonomiske situation for medlemmerne og deres fællesskaber ved hjælp af salg af kritisk kunst.

Larry Achiampong

PAN AFRICAN FLAG FOR THE RELIC TRAVELLERS' ALLIANCE, 2017

Applikeret flag

#whatif: Hvad hvis nationalismen sætter de vestlige lande tilbage, og afrikanere over hele verden identificerer sig som del af en ny afrikansk union?

Larry Achiampongs flag undersøger afrofuturismen, og søger at skabe et samlende symbol for den afrikanske diaspora-identitet. Flaget bærer 54 stjerner, der symboliserer Afrikas 54 lande, mens farverne grøn, sort og rød repræsenterer henholdsvis Afrikas jord, dets folk og de pinsler kontinentet har gennemgået. Det gul-gyldne felt henviser til nye tider og ny fremgang. Achiampong har sammensat disse pan-afrikanske farver og symboler på en måde, der ligner en flyvende menneskeskikkelse – et nyt afrofuturistisk symbol på en bevægelse frem imod sammenhold og balance.

Pan African Futurism er ikke en utopisk vision for det afrikanske kontinent som sådan, men en vision, der undersøger forskellige former for ansvar i forhold til den måde, hvorpå nogle mennesker lever deres liv. Flaget lancerer et nyt tværgående projekt med titlen *Relic Traveller*; et projekt, der tager form som både performance, lyd, levende billeder og prosa. Projektet, der spænder over en række forskellige lande og steder, bygger på et post-kolonialt perspektiv, der er formet både af teknologi, tanker om agens og krop samt diverse migrationsnarrativer. Flaget symboliserer både den Pan-afrikanske Union og den såkaldte *Relic Travellers' Alliance*.

PAN AFRICAN FLAG FOR THE RELIC TRAVELLERS' ALLIANCE er en del af den første fase af projektet *Relic Traveller*. Værket efterfølges af to film med titlerne *Relic 0* og *Relic 1*, de tilhørende soundtracks og en audiovisuel performance, der bærer titlen *Voyage of The Relic Traveller*.

Larry Achiampongs praksis udfolder komplekse forhold mellem identitet, migration og følelsen af at høre hjemme et sted, og strækker sig fra lyd- og billedarkiver til live performanceværker og lydkunst. Gennem værker, der beskæftiger sig med såvel hans personlige historie som den overordnede historie, han er del af – i særdeleshed krydsfeltet mellem populærkulturen og det postkoloniale – undersøger Achiampong selvets forskellige konstruktioner ved at sammenføje lyd- og billedmateriale fra både personlige og fælles arkiver. Herved fremfører han flere forskellige perspektiver, der tilsammen peger på fastgroede og selvmodsigende samfundspolitiske modsætninger i vores tid.

Filmene *Relic 0* og *Relic 1* vises i Kunsthal Charlottenborgs biograf i løbet af udstillingsperioden. Se hjemmesiden for tidspunkt.

Marcus Lindeen

The Acali Experiment, 2017

Multimedieinstallation, video og lyd

#whatif: hvad hvis et socialt eksperiment kunne sikre verdensfreden?

Installationen *The Acali Experiment* af kunstner og filminstruktør Marcus Lindeen præsenterer en 1:1 reproduktion af tømmerflåden *Acali*, hvorpå fem mænd og seks kvinder i forskellige aldre, og med forskellige religioner og nationaliteter, drev tværs over Atlanterhavet i sommeren 1973 fra De Kanariske Øer til Cozumel i Mexico.

I tråd med andre radikale sociale eksperimenter udført i 1970'erne blev den 101-dages lange Acali-ekspedition udtænkt af den mexicanske antropolog Santiago Genovés som en platform, der kunne bruges til at studere og analysere menneskers natur, når de ikke er underlagt sociale normer og konventioner.

I 2016 inviterede Lindeen de overlevende medlemmer fra ekspeditionen til en genforening i et filmstudie i Sverige. I løbet af en periode på ti dage filmede Lindeen de syv Acali-deltagere, der diskuterede deres erindringer om ekspeditionen ombord på den reproducerede tømmerflåde – som vises på udstillingen – i håbet om at afsløre nye aspekter af eksperimentet. Genovés havde forestillet sig, at eksperimentet ville vise, at mennesker i kraft af deres natur er tilbøjelige til vold og aggression, når de fjernes fra civilisationen og udsættes for farlige situationer. I stedet huskede deltagerne Acali-eventyret som en udfordrende, men rørende oplevelse, der styrkede deres solidaritetsfølelse overfor hinanden. Overraskende nok var Genovés den eneste, der forsøgte at forstyrre gruppens ligevægt – som om han ikke kunne acceptere tanken om, at solidaritet, snarere end vold eller individualisme, var det fremherskende menneskelige instinkt blandt gruppens medlemmer.

Scenograf: Simone Grau Roney
Konstruktion: Klas Jansson Bygg AB

Filmen *The Raft* får premiere på filmfestivalen CPH: DOX i marts 2018 og vises fra 5. september i biografer landet over som en del af DOX: BIO.

Lara Baladi

Don't Be Too Candid, 2018

Stedsspecifik multimedieinstallation: video, web-baseret platform, 320 × 320 cm digital montage, LED-ticker, billeder, tekster, objekter og malerier af Eric Busch.

#whatif: Hvad hvis de sociale medier kunne blive til kollektive arkiver, der indeholder dokumentation indsamlet af (alle) mennesker i stedet for kun af myndigheder?

I 2011 gik hashtagget #Jan25 viralt. Det blev brugt af unge aktivister under de 18 dage af det egyptiske oprør, som væltede præsident Hosni Mubarak. Efterhånden som den politiske spænding voksede, blev billeder og videoer af en tætpakket Tahrir-plads i Kairo, og andre pladser over hele Egypten, delt på flere platforme herunder YouTube, Twitter, Facebook, Tumblr med flere. I dag er #Jan25-opstanden blandt de mest dokumenterede og mediedækkede begivenheder i nyere tid.

Lara Baladis igangværende arkivprojekt *Vox Populi* er et webbaseret åbent mediearkiv, der hovedsagelig indeholder fotodokumentation, online presseartikler, politisk satire, øjenvidneberetninger og videoer af det egyptiske oprør og dets eftervirkninger sammen med data relateret til andre sociale bevægelser verden over. Projektet fungerer som en 'arkæologi' – ikke kun i forhold til fortiden, men også nutiden. Ordet 'arkiv' stammer fra det græske 'arkheia', der betyder 'offentligt register'. Værket tilbyder alternative billeder, til den dokumentation, der kommer fra autoritære overvågningssystemer og mainstream-medier, mens det fremstiller Tahrir-pladsen som den moderne arketype for sociale bevægelser.

Don't Be Too Candid er den anden i en række af multimedieinstallationer, der viser Vox Populi-arkivet. Den første installation, *Be realistic, Ask for the Impossible*, blev vist i KAI10 i Düsseldorf i november sidste år som en del af udstillingen *Affect Me: Social Media in Art*. Begge værker indfangede højdepunktet af #Jan25 revolutionen og resonansen med andre protester før og nu i en global sammenhæng.

Don't Be Too Candid er en kritik 'à la Voltaire' af den optimisme og tro på et muligt demokrati, der gjorde Tahrir-pladsen levende. Som en ironisk kommentar til dette er den store centrale digitale montage udformet som et brætspil med en tidslinje over den egyptiske revolution i 2011 og dens eftervirkninger. De mellemøstlige lande er placeret til højre og markeret med rødt. De repræsenterer det såkaldte Arabiske Forår. Til venstre følger de vestlige lande bevægelsen med Occupy-protester. Tidslinjens begivenheder udfolder sig som spillet bevæger sig fremad med uret. Hvert afsnit i spillet refererer til en vigtig begivenhed i Egyptens politiske historie fra 2011 til i dag. Khaled Said, den unge mand der døde som følge af politivold i 2010, repræsenterer alle #jan25-martyrerne. Han troner øverst i spillet og markerer nedtællingens begyndelse klokken 12. Hans mor – alle martyrs mor – holder ham til sit hjerte, mens hun overvåger hele spillet ovenfra. Ledelsen af SCAF (Supreme Council of Armed Forces/ Det Øverste Militære Råd) tager magten kl. 3. Det muslimske broderskab vinder præsidentvalget klokken 6, og kuppet eller 'ikke-kuppet' af general Abdel Fattah el-Sisi starter klokken 9.

Installationen placerer Tahrir-pladsen blandt andre globale sociale bevægelser. Løven, som et tværkulturelt autoritetssymbol, repræsenterer i denne sammenhæng magten på skiftende hænder: fra staten til folket og tilbage til staten. Andre ikoniske billeder fra 2011 til i dag, herunder billeder af et delvist udvisket egyptisk flag, superkvinden-i-den-blå-bh og den egyptiske blogger Aliaa Elmahdy (hvis blogindlæg med et nøgenbillede af hende selv, har haft mere end en million visninger), gengiver revolutionerende globale ikoner og slogans som 'Jeg er en mand', som er lånt fra den historiske renovationsarbejderstrejke i Memphis i USA i 1968.

Don't Be Too Candid præsenterer en tankevækkende skildring af et historisk øjeblik, hvor kravet om social retfærdighed i Egypten, Tunesien, Yemen og andre arabiske nationer inspirerede Occupy-bevægelser verden over og faldt sammen med det tragiske Tōhoku-jordskælv og tsunami i Japan.

I fremstillingen af den egyptiske samtidshistorie som et stort brætspil med verden i centrum, afhænger den egyptiske borgers skæbne af et terningekast, hvilket er en tilsyneladende uskyldig gestus, men i den virkelige version af 'livets spil' en handling der frigør dem, kontrollerer dem eller sender dem i fængsel. Spillets design, der refererer til skriftruller brugt i egyptiske grundskoler i 50'erne og brætspil om 'Flugten til Egypten', betoner endnu en gang en tilbagevenden til fortiden fremfor ideen om udvikling. Ved at omfortolke spillets legende karakter kritiserer værket ideen om, at folks liv ikke er meget mere end brikker i et spil spillet af andre i højere magtpositioner.

Installationen fungerer som et komplekst visuelt essay, der dokumenterer - og kommenterer - opstanden i Egypten i 2011 og dens eftervirkninger: skiftet fra en militærregering til et ungdoms-koalitionsparti, forsøg på et retfærdigt demokratisk præsidentvalg og tilbagevendelsen til et militært regime. I midten af spillet er titlen, 'vær dig selv', skrevet på arabisk som en invitation til beskueren om at skue indad. Revolution starter med én selv.

Ved at udtænke alternative arkiveringsformer, der er skabt af (alle) mennesker fremfor regeringer, tilføjer Baladi en indflydelsesrig politisk rolle til hendes kunstneriske praksis, når hun forhandler samtykke mellem forskellige spillere. Tahrir-pladsen afslørede virkeligheden på gaden, men også den digitale verdens magt. På pladsen var arkiveringen af revolutionen i 'realtid' også samtidig en oprørshandling. Det er en borgerlig pligt og et tydeligt tegn på modstand, men også et redskab til at bekæmpe det politiske spil som regeringer og andre grupper spiller i krisetider. *Vox Populi* er et af mange arkivtiltag, der bidrager til at dokumentere historien, samtidig med at det fungerer som en form for politisk modstand for at sikre, at Tahrir-pladsens protester i 2011 ikke mister deres betydning.

Naeem Mohaiemen

Two Meetings and a Funeral, 2017

Videoinstallation i farver, lyd, 85 min.

#whatif: Hvad hvis de Alliancefrie Landes Bevægelse havde overlevet den kolde krigs mange magtkampe og bekvemmelighedsalliancer?

Filmen *Two Meetings and a Funeral* vises på tre skærme og udfolder både det håb og den modstand, der knytter sig til The Non-Aligned Movement (NAM); en bevægelse, der opstod efter en konference i Bandung i Kina i 1955. Bevægelsen består af lande fra klodens sydlige halvkugle og den arbejdede på alternativer til de skarpt opridsede fronter under Den Kolde Krig med et sovjetisk socialistisk totalitært styre på den ene side og et amerikansk-vesteuropæisk domineret FN i fastlåste positioner på den anden side. NAM-bevægelsen stræbte efter at vælge en 'tredje' vej, men da visse af NAM-bevægelsens medlemslande samtidig tog del i den 'islamiske blok', der primært var styret af oliehandel, førte det til et brud i den skrøbelige koalition. Filmens titel peger på Bangladeshs kamp for overlevelse som nyligt selvstændig nation i 1972. En kamp, der både førte til at NAM mødtes i Algier i 1973, samt til at bevægelsens ideologiske modstander, den islamistisk orienterede bevægelse Organization of Islamic Cooperation (OIC), mødtes i Lahore i 1974.

Filmen bevæger sig gennem international arkitektur (Niemeyer, Moretti, Le Corbusier, og til sidst en kinesisk virksomhed) i henholdsvis New York, Algier og Dhaka. Ironisk, men samtidig sympatisk, anerkender de medvirkende i filmen det håb, der stadig kan findes i den såkaldt tredje verdens drøm om at undslippe Den Kolde Krigs skarpt opdelte fronter gennem en koalition af 'Alliancefrie' socialistiske lande, samtidig med at de også anerkender de giftige magtstrukturer, der betød at projektet var dødsdømt. Filmen dokumenterer en tid, hvor fremtiden var åben og mulighederne mange.

Bestilt af documenta 14

Medbestillere: Sharjah Art Foundation (UAE) og Ford Foundation/Just Films (USA).

Med støtte fra Bengal Foundation (Bangladesh), Tensta Konsthall (Sweden), Arts Council (UK). Yderligere støtte fra Tate Films/Tate Modern (UK).

Tomás Saraceno and Aerocene Foundation

Aerocene

#whatif: Hvad hvis kunst kan lære os at leve og flyve uden forssile brændstoffer?

Aerocene er et åbent projekt, som er iværksat af Tomás Saraceno, der i sin praksis afsøger forskellige måder, hvorpå mennesket kan arbejde i etisk samklang med atmosfæren og miljøet. Projektet består af en række tværfaglige kunstneriske arbejder, der eksperimenterer og udbreder nye måder at bebo jorden på. Et væsentligt fokus i kunstnerens arbejder består i at teste og udbrede skulpturer, der er lettere end luft – skulpturer, der holdes oppe af vinden ved hjælp af infrarød stråling fra jordens overflade. *Aerocene* formidler et budskab om enkelhed og overskuelighed i en verden fyldt med kaotiske og konfliktfyldte geopolitiske relationer. Projektet minder os om, at luften tilhører os alle og bør være helt fri og uafhængig af alle magtinstanser: fri for grænser, fri for fossile brændstoffer. At træde ind i *Aerocene* er at blive bevidst om, at planeten Jorden er en del af et større system, hvis grænser stadig er uudforskede og ikke fastlagt. Et fællesskab bestående af kunstnere, geografer, filosoffer, tænkere, videnskabsfolk og ballonskipperer tager del i projektets udvikling.

På udstillingen *#whatif* udfolder tre værker fra *Aerocene*-projektet det grænseløse potentiale, der ligger i at forholde sig til denne termodynamiske forestillingsverden:

Aerocene Explorer Backpack AE015, 2016 –

Flere modeller

Aerocene Explorer Backpack AE015 er en skulptur, der hæver sig op i luften uden brug af hverken fossile brændstoffer, helium eller hydrogen. Den undslår sig tyngdekraften og dekonstruerer luftrumets grænser. Denne rygsæk, der gør brug af atmosfærens egen termodynamiske balance, står som et første skridt på vejen mod en dekolonialisering af atmosfæren og fremfører nye tanker om, hvordan man kan rejse rundt på denne planet. Værket er forsynet med sensorer, der måler luftkvaliteten samt luftens temperatur, fugtighed og tryk. På en solrig og ikke alt for blæsende dag, kan man selv lette og erklære sin uafhængighed af fossile brændstoffer.

Courtesy kunstneren og Aerocene Foundation

Aerocene 3, 2011

Transparent og metalbelagt Mylar-folie, tape, pumpe med overtryksventil, polyesterreb

De videnskabelige eksperimenter, der har inspireret denne skulpturs design, blev indledt af det franske center for rumstudier (CNES), da de i slutningen af 1970'erne satte balloner, der gør brug af infrarøde stråler (montgolfière infrarouge – MIR) op i atmosfærens øvre lag. Under et ophold hos CNES i 2012 forskede Saraceno i de rejser, der tidligere var blevet foretaget med MIR-balloner; han fulgte deres færd og gik på opdagelse efter tilsvarende eksperimenter gennem historien. Saraceno opfandt begrebet 'aerosolar' som en beskrivelse af *Aerocene*-tankegangen og den måde, hvorpå dens elementer holder sig luftbårne, og lancerede *Aerocene* som en kollektiv bevægelse, der sigter efter at øge den generelle bevidsthed om miljøspørgsmål og efter at finde nye, kreative indfaldsvinkler på, hvordan vi kan sætte en stopper for samfundets afhængighed af fossile brændstoffer.

Den udstillede *Aerocene*-skulptur er en prototype på en større enhed, der kan udføre langdistanceflyvninger og svæve i en højde på mellem 20 og 40 km. Værket består af to forskellige letvægtsmaterialer: en gennemsigtig folie og en spejlfolie. Spejlfolien genspejler solens stråler og sikrer dermed en isolerende effekt, der forhindrer ballonen i at blive for varm – hvilket er meget vigtigt i dagtimerne.

Den transparente folie indoptager den infrarøde stråling, som jordens overflade afgiver efter at have opsamlet solvarme i løbet af dagen. Ved at balancere temperaturen inde i beholderen gør disse to materialer ballonen i stand til at svæve om natten.

Courtesy Carl Silkerby

Diving into the Ocean of Air (Working Title), 2018

Video installation

Diving into the Ocean of Air er en videoinstallation, der vises på tre kanaler. Filmen er skudt henover Salinas Grandes, en stor saltsø i Jujuy i det nordlige Argentina og viser en simulering af otte *Aerocene Explorer*, der flyver.

“Det er som om ballonen står stille i luften mens jorden flyver forbi nedenunder”. Sådan udtaler Alerto Santos-Dumnet, en brasiliansk opfinder og luftfart-pioner, efter sin første oplevelse med at flyde gennem luften i en af de ballon-prototyper, der er designet til menneskeflyvning. “Dette er stilhed i bevægelse - den perfekte bevægelsesoplevelse, som når alle kræfter harmonerer. I dette øjeblik er der ikke længere noget op eller ned. Når du er ét med vinden og luften driver du i en fundamental bevægelse”.

Courtesy Aerocene Foundation, med støtte fra CCK